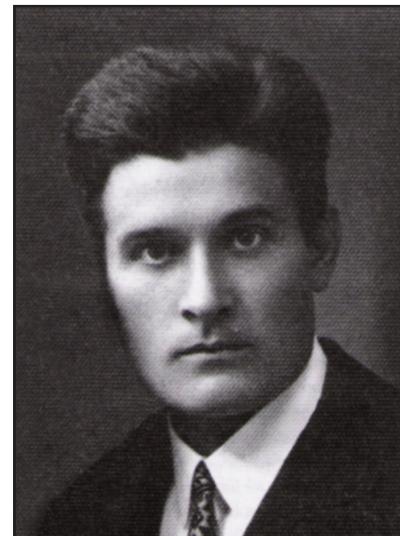

Alfonsas Jurskis

Petras Babickas

Antanas Mildažis

Atkelia iš 4 p. skryje Akmenytės vienkiemyje. Mokslus pradėjo Pa-pilėje, o studijas baigė Paryžiuje. Pirmojo pasaulinio karo metu, kaip pats rašo, matė Uralą, taigas, Baikalą ir ledlaužiais triuškino Baltosios jūros ledus bei skro-dė ledynuotojo vandenyno šaltasias bangas. 1919 m. ledlaužiu atvykės į Liverpulį, A. Jurskis pasitraukė iš laivyno, liko Anglicoje, tačiau tais pačiais metais grį-žo į Lietuvą, gruodžio 1 d. įstojo į Elektrotechnikos batalioną. 1923 m. buvo komandiruotas gilinti žinių į Paryžių, kurį laiką specializavosi radijo stocią eks-platacijos srityje Eifelio bokšte. Grįžęs dėstė Aukšt-tuosiucose karo technikos kursuose, įsteigė Radijo labo-ratoriją, buvo jos vedėjas. 1926 m. A. Jurskis buvo pakviestas eiti radijo stoties viršininko pareigas. Anot radiofono vedėjo Petro Babicko, A. Jurskis griežta ran-ka padarė galą tūpčiojimui; trejetą metų trukusią ra-dijo stoties statybą savo ryžtingais sprendimais ir veiks-mais A. Jurskis užbaigė, stotis 1926 m. birželio 12 d. buvo paleista.

Amžinybėn iškeliaavo Alfonsas Jurskis 1966 m. liepos 31 d. Palaidotas Prisikėlimo kapinėse prie Filadelfijos. Iškilus architektas, A. Jurskio bičiulis Jonas Mulokas su-projektavo paminklą, vaizduojantį nebaigtą austi lietu-višką audinį. Alfonso Jurskio téviškėje 1989 m. inžinie-riaus Broniaus mažylio, kraštotyrininkų ir kraštiečių pa-stangomis pastatytas koplystulpis (autorius - tautodai-lininkas Jonas Matulis). Užrašas ant koplystulpio byloja: "Šioje sodyboje 1894 VIII 4 gimė pirmosios lietuviš-kos radijo stoties kūrėjas profesorius Alfonsas Jurskis".

Leono Penkausko rūpesčiu ir Birutės iš Toronto lė-šomis 1992 m. Vilniuje išleista 1000 egz. tiražu Petro Babicko eileraščių ir kelionių po Braziliją apybraižų kny-ga "Toli nuo Tévynės". Prieškario P. Babicko kūryba jau bibliografinė retenybė, kūryba užsienyje Lietuvos beveik nepasiekė, todėl leidyba prašosi kartojama. Tik P. Babicko veikla Radiofone išliko amžininkų atminty-je, žurnalistų publikacijose.

Petras Babickas gimė 1903 m. balandžio 29 d. Pan-evėžio apskrityje Kupiškio valsčiuje Laukminiškių kai-me. Jurgio ir Agotos Babickų šeimoje gimė dukra Unė, sūnūs Vytautas. Kazys ir Petras. Unė tapo garsia akto-re, Vytautas baigės karį mokslus mokytojavo, Kazys

tapo pulkininku leitenantu. Petras mokslus pradėjo šv. Kotrynos gimnazijoje Petrapily (I pasaulinio karo metu šeima buvo pasitraukusi). Grįžęs į nepriklausomą Lie-tuvą, Petras baigė Panevėžio berniukų gimnaziją, o 1930 m. literatūros studijas Lietuvos Universitete. Trumpą laiką mokytojavo Jurbarko, tačiau pakviestas tapo radiojo pranešėju, o netrukus Radiofono vedėju, diktoriumi. Buvo itin aktyvus visuomenės veikėjas, "Židinio", "Vairo", "Naujosios Romuvos", "Kario" ir kitų leidinių bendra-darbis, Šaulių Sajungos kultūros skyriaus inspektorius. Daug keliaavo (Vakarų Europa, Mažoji Azija, Šiaurės Af-rika, Pietų Amerika). Galėjės susikalbėti aštuoniomis kal-bomis, patyrė daug įspūdžių, kuriuos vaizdingai apraše-savo knygose.

SSRS okupavus Lietuvą, P. Babickas iš Radiofono bu-vo pašalintas. 1941-aisiais jo iniciatyva buvo įkurtas Rau-donojo teroro muziejus. Grįžtant sovietams, žinodamas kas laukia, pasitraukė į Vakarus, tapo Lietuvos pasiuntin-ybės sekretoriumi, kultūros skyriaus vedėju ir spaudos atašė Brazilijoje. Dirbdamas pasiuntinybėje, P. Babickas ne vien eileraščius apie Tévynę kūrė, bet rengė informa-cinius leidinius apie pavergtą Lietuvą lietuvių, ispanų, portugalų, anglų kalbomis, siekė Lietuvos išlaisvinimo, giliai tikėjo išsilaisvinimui.

Mirė Petras Babickas 1991 m. rugpjūčio 27 d. toli-moj Brazilijoje Rio de Žaneiro pašonėje Duki di Kašiaso (Duqe de Caxias) miestelyje. Ten ir buvo palaidotas.

Trys bendražygiai, išgyvenę išsiskyrimo ir Tévynės nepriklausomybės praradimo liūdesį, pastangomis ir veikla prisidėjė prie Lietuvos laisvinimo bylos, patyrę Lietuvos nepriklausomybės, išskyrus A. Jurskį, atkūrimo džiaugsmą, vėl kartu - Amžinybėje.

**Krašto apsaugos
bičiulių klubas,
LLKS ir "Varpo" redakcija
sveikina KABK narę,
aktyvią sajūdrietę
Juliją Šolomskienę
jubiliejaus proga.**